

לתגובות ודעות: שגיא 054-6868199

זמני ת"א:

בניסת השבת: 19:17

יציאת השבת: 20:17

ר"ת: 20:49

לקבלת העלון במייל – שלחו
הודעה ל: sagif_walla.co.il

בס"ד עלון מס' 154 לשבת 2.8.2014 – תשע"ד אב ו'

זה השער לה' עדיקים יבוא בו

דברים – שבת חזון

אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן במדבר בערבה מול סוף בין פארן ובין תפל ולבן וחקירת ודי זהב: (א,א)

פירש רש"י: לפי שהן דברי תוכחות ומנה כאן כל המקומות שהכעיסו לפני המקום בהן, לפיכך סתם את הדברים והזכירם ברמז מפני כבודן של ישראל.

אמר הגר"ח שמואלביץ ('שיחות מוסר' ח"ב): משה רבינו ימים ספורים לפני מותו, בבואו להוכיח את עם ישראל על החטאים הידועים והמפורסמים לכל, וביניהם חטא המרגלים שעליו נגזרה מיתה על דור המדבר, ולא זכו להיכנס לארץ. חטא העגל אשר עדיין רבץ עליהם שלא נפרע כולו, אלא "וביום פקדי ופקדתי", שבכל פקידה ופקידה נפרע ממנו קצת. ואע"פ כן נזחר שלא לפרט את החטאים בפירוש אלא ברמז, כדי שלא לביישן, אף שהיה בזה משום מצות תוכחה. הרי זה מלמדנו מה גדולה מעלת כבוד הבריות וחיוב הזהירות בה.

מסופר על הצדיק הירושלמי רבי אריה לוי זצ"ל, פעם אחת הוזמן לבית המשפט, לתביעה שיפרע שטר שהוא חתום עליו כערב. תמדה הרב על כך, מאחר שלא היה זכור לו כלל שחתם על השטר הנזכר, הופיע הרב בבית המשפט ונוכח לדעת כי חתימתו זויפה, ובעל החוב ניצב מולו כשהוא משפיל עיניו מרוב בושה על מעשה הזיוף. כדי לא לביישו, הודה שזוהי חתימתו שלו, ואף ביקש מהשופט שיטיב עמו ויאפשר לו לפרוע בתשלומים חודשיים, במשך שנים אחדות, שילם הרב מכיסו 28 ל"י לחודש (סכום גדול באותם ימים) על שטר שלא חתם עליו מעודו ובלבד שלא ילבין יהודי.

אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן במדבר בערבה מול סוף בין פארן ובין תפל ולבן וחקירת ודי זהב (א,א) על דרך המוסר אפשר לרמוז כי "הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל": בעבר הירדן – מלשון ירידה, דהיינו כאשר האדם מרגיש ירידה רוחנית, "במדבר" – מרגיש כמו במדבר, שאין לו כלום, "בערבה" – מלשון ערב שמרגיש חושך בחיים, "מול סוף" – מרגיש סוף, שאין לו טעם לחיים, "בין פארן" – בין הפאר שיש בעולם הזה, "ובין תפל" – בין הטפל, הבל והריק.. מה תקנתו? "ולבן" – יעשה תשובה כנאמר (ישעיהו כ,יח): "אם יהיו חטאיכם כשגלג ילבינו", "וחקירת" – ויסתופף בחצרות בית המדרש כנאמר בתהלים (קלה,ב): "בחקרות בית אלהינו". "ודי זהב" – ויגיד די לרדיפה אחרי הזהב והכסף כי (תהלים קיט,עב): "טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף".

אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן במדבר בערבה מול סוף (א,א) בפסוק זה רמוז איך צריכה להיות הנהגת האדם בבית הכנסת ובבית המדרש:

אלה הדברים – אלו הדיבורים, אשר דבר משה אל כל ישראל – ללמדם כיצד עומדים לפני מלך מלכי המלכים בהיכלו, בעבר הירדן – מלשון דין שיתנו בדעתם שאם יעברו ח"ו אז יתנו דין, במדבר – על מי שמדבר בערבה – אותיות 'רע בה' שמדבר בבית הכנסת דיבור רע כלומר דברי חולין, מול סוף – מול ה' יתברך אשר הוא שולט עד סוף העולם ואי אפשר להסתתר ממנו. ה' יזכנו לשמור וליזהר מדיבורים בבית הכנסת בשעת תפילה וכל שכן בעת קריאת ספר תורה. (רבי אליעזר זאב רוז שליט"א)

ראה נתתי לפניכם את הארץ (א,ח)

יש לדקדק מדוע פתח הכתוב בלשון יחיד: "ראה" ועבר מיד ללשון רבים: "לפניכם"? ויש לומר, שהנה אמרו חכמינו בתלמוד (קידושין מ): "לעולם יראה אדם את עצמו כאילו כל העולם חציו זכאי וחציו חייב. עשה מצוה אחת הכריע את כל העולם לכף זכות, עשה עבירה אחת הכריע את כל העולם לכף חובה". לפיכך אמרה תורה

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

לכל יחיד שבכל מעשה טוב שאתה עושה ויחיד: "רָאָה" – השתדל וראה "נָתַתִּי לְפָנֶיכֶם אֶת הָאָרֶץ" הרי אתה מכריע את העולם לכף זכות, ועל ידי זה יזכו כולם להיכנס לארץ ולרשת אותה.

וַיְבָרֶךְ אֶתְכֶם פְּאֶשֶׁר דִּבֶּר לָכֶם (א,יא)

מעשה שבאו אל מרן ראש הישיבה רבי יהודה צדקה צוק"ל, ושאלוהו מפני מה כל הברכות של בן אחותו, הראשון לציון רבי מרדכי אליהו זצ"ל מתקיימות? השיב להם הרב צדקה זצ"ל: אספר לכם סיפור. כשהרב היה נער צעיר בגיל 14 הוא ישב בישיבה ולמד ומידי פעם נהגו להביא לישיבה רבנים שונים לבחון את התלמידים של הישיבה. באחת הבחינות נשאלה השאלה לתלמידים: מדוע לא מברכים על מים אחרונים? ואילו אדם שמתקין מעקה בביתו שלא "יפול הנופל" כלשון התורה, כן צריך לברך ברכה על מצוה זו? אותו רב לא הספיק לגמור את השאלה, והרב מרדכי אליהו שהיה אז בן 14 בלבד כבר קפץ להשיב. וכך אמר לו: יש פה חילוק עצום, במים אחרונים אתה דואג לעצמך שלא תסתכן מהמלח סדומית, וכשאתה דואג לעצמך מה פתאום שתתקן ברכה? זו לו מצוה, מפני שאתה דואג רק לעצמך. אבל לעומת זאת בעשיית מעקה, למי אתה דואג? לאחרים, שלא יפלו. אם אתה דואג לאחרים – אז יש ברכה. והוסיף ואמר על זה הרב צדקה: כיון שהרב מרדכי אליהו זצ"ל היה כל כולו דואג לאחרים, לכן יש לו כח לברכותיו, שהברכות שלו מתקיימות. (עונג לשולחן שבת).

קומו סעו .. רָאָה נָתַתִּי בְיָדְךָ אֶת סִיחֹן מֶלֶךְ חֶשְׁבוֹן הָאֲמֹרִי וְאֶת אֲרִצּוֹ הַחֵל רֶשׁ וְהַתְּגַר בּוֹ מֶלֶכְמָה (ב,כד) ונראה לפרש בדרך רמז: "קומו" – לעשות תשובה "סעו" – מהמקום השפל שבו אתם נמצאים.. כי "רָאָה: נָתַתִּי בְיָדְךָ אֶת סִיחֹן מֶלֶךְ חֶשְׁבוֹן" – שהוא רמז ליצר הרע שנקרא "מֶלֶךְ זֶקֶן וְכָסִיל" (קהלת ד,יג). ואני נתתי אותו בידך, ומה עליך לעשות? עליך לשמור על "הָאֲמֹרִי" – כלומר לשמור על אמרי פיך שיהיו בקודש, "וְאֶת אֲרִצּוֹ" – רמז לפה של היהודי, שבה מנסה היצר הרע להתנחל כדי לעשותו ל'ארץ נחלתו' ולהחטיאו בדיבורים בטלים ורעים, ולכן "הַחֵל רֶשׁ" אותיות חרש לה, 'לה' ראשי תיבות לשון הרע – עליך להיות חרש לשמיעה ודיבור של לשון הרע, "וְהַתְּגַר בּוֹ מֶלֶכְמָה" – כנאמר בברכות (ה,א): "לעולם ירגיז אדם יצר הטוב על יצר הרע" – דהיינו תרגיז את יצר הטוב ע"י שתלמד תורה כנאמר בקידושין (ל,ב): "בראתי יצר הרע ובראתי לו תורה תבלין ואם אתם עוסקים בתורה אין אתם נמסרים בידו".

על הפרשה (הרב גד שטכמן, מתוך אתר הידברות)

פרשת במדבר עוסקת בחלקה הגדול בספירת עם ישראל. הגמרא (יומא כב:) מצטטת פסוק מהנביא הושע: "והיה מספר בני ישראל כחול הים אשר לא ימד ולא ייספר". לכאורה ישנה סתירה בפסוק עצמו, כשכתוב שמספר בני ישראל כחול הים – משמע יש להם מספר, וכשכתוב אשר לא ימד ולא ייספר – משמע הם לא ניתנים לספירה. מתרצת הגמרא "כאן בעושי רצונו של מקום, כאן באין עושי רצונו של מקום". על מנת לפרש את הדברים נזקקים אנו למשלו הקולע, כתמיד, של רבי יעקב מדובנא: שני נערים סחו בעושרם של הוריהם. הראשון טען: "אבי עשיר יותר מאביך, כשהצצתי לכספת בבינתנו ראיתי חבילות עבות של דולרים ארוזים בגומייה מגוהצים מהבנק. לא, לא של \$5 ולא של \$10. שטרות של \$100 נחים בשלווה ליום סגריר". שמע השני וחייו: "אין ספק שאביך אדם עשיר, השאלה כאן היא רק מי יותר עשיר. ובכן, הסכת ושמע למה שאספר לך כעת. אצל אבי ה'יקר' אין דולרים מזומנים בכספת, אותם הוא מניח בארון במקום נסתר. בכספת עצמה שוכנות אגרות חוב שכל אחת מהן היא על סך \$20,000... הכספות של הורינו זהות, הכמות של הניירות בהן – זהה גם היא. אבל בעוד שאצל אביך יש כמה עשרות אלפי דולרים, חמישה ניירות ערך של אבי עוברות את כל תכולת הכספת בבינתכם". כך מסביר רבי יעקב – המגיד מדובנא את תשובת הגמרא לסתירה בדברי הפסוק: כשבני ישראל לא מתנהגים כרצון ה' יש להם מספר מוגבל ומדויק, נניח שכל אחד שווה, כאדם, סכום X – זה הסכום שצריכים להכפיל פר-ראש. אבל כשבני ישראל עובדים את ה' בתורה, תפילה, גמילות חסד וכו' אז אין להם מספר! לכל אחד יש סכום משתנה בשווי ה"מניה" שלו. גם אם תספור ראשים – לא תוכל לדעת כמה שווה כל אחד לעצמו. כל אחד מאיתנו הוא בעצם מניה נסחרת בבורסה האלוקית, הוא יכול לעמוד על השווי המינימאלי שבו הוא נברא, ואם ירצה יוכל להרבות בתורה ובמעשים טובים על מנת להרבות את מחיר המניה שלו לאין שיעור. וכפי שאמר האבן עזרא למלך: אתה שווה כפי המטבע שעליו אתה חקוק, כך ערכו של האדם נקבע לפי המעשים שעליהם הוא חתום.

"משנכנס אב ממעטים בשמחה" (תענית כו):

ימי בין המצרים הם ימי דין, שמזלם של ישראל למטה ח"ו, ועלינו להרגיש בצער השכינה ובגלותה – גלותינו. במגילת איכה כתוב: "כל רודפיה השיגוה בין המצרים". ופירש זאת הבעל שם טוב הקדוש זיע"א, באופן כזה: "כל רודפי-ה' השיגו-ה' בין המצרים". דהיינו, כל מי שרודף ה' ואוהב מצותיו השיגו בין המצרים, בימים קשים אלו דוקא. רבי מרדכי מנדבורנא זיע"א היה אומר: בטבע העולם, אב שיש לו עשרה בנים ומתו מתוכם שבעה, הרי השלושה הנותרים אהובים ביותר, משום שהם אלו שנותרו לו בחייו. אף הקב"ה כן, אנו שארית הפלטה, ולכן אהבתו וקרבתו אלינו גדולה, ובפרט בימים טרופים אלו. ועיקר מטרת הריחוק שהרחיקנו השם יתברך מאדמתנו, היא כדי שזכור עוונותינו, נתחרט על מעשינו, ונחזור בנו. וכמו שנאמר: "בושו והכלמו מדרכיכם בית ישראל". זמן זה וימים אלו ימים קשים הם, וזמן פורענות בעולם, צריכים לדעת שאף על פי שעת צרה היא, עם כל זאת עתידים אנו להושיע ממנה, וכבר אמר דוד המלך, ע"ה: "שבטך ומשענתך המה ינחמוני" והסביר זאת הסבא מנובהרדוק זצ"ל, במשל לבן שטעה ביער עבות, והיה מפחד מאד מאריות ודובים, ופתאום קיבל סטירת לחי חזקה, טרם זעק, הביט וראה שמכה זאת אליו מאביו, מיד צעק אבא!!! וחבקו במקום לצעוק חמס על המכה שקיבל, וכן הדבר בעם ישראל שמקבלים מכות, אך בטרם יצעקו, אם יראו ממי קבלו את המכה, הרי הם מתנחמים, ועל זה אמר דוד המלך: "שבטך ומשענתך המה ינחמוני". בימים אלו, מחוייבים אנו להתקרב יותר לבורא עולם, ולהתאבל על החורבן, וכבר אמר רבי שמעון בר יוחאי בגמרא (ברכות ל) מיום שחרב בית המקדש, אסור לאדם שימלא פיו שחוק בעולם הזה, ואין הכוונה להיות בעצבות חס וחלילה, אלא שלא להרבות בשמחה שאינה של מצוה. צריכים אנו לזכור את צערו של השם יתברך, וכמו שאמר אליהו הנביא, שבכל יום ויום אומר הקב"ה: "אוי לאב שהגלה את בניו מעל שולחנו, אוי להם לבנים שגלו מעל שולחן אביהם" ועל ידי שאנו נצטער על חורבן הבית או יתקיים בנו: "כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה". (כותנות פסים)

סיפור לשבת (הרב דניאל זר)

יהודי אחד התגורר בעיירה סמוכה לראדין (היכן שהחפץ חיים התגורר) יום אחד ישב בבית ושמע קולות של פולני, קולות מוזרים. הוא לא הבין מה פולני עושה בביתו, הלך למטבח וראה את אשתו מעולפת על הרצפה ועיניה הפוכות וקול פולני מדבר מגרונה, היהודי נבהל. אמר לו הפולני, אין לך ממה לפחד, אני לא רוצה להרע לאשתך, אני רק רוצה שתיקח אותי לרב הגדול הזה שנמצא בעיירה הסמוכה בראדין, תביא איתך כמה אנשים כי אני רוצה להעביר לכם מסרים מהעולם העליון. אותו יהודי נלחץ קרה במהרה לכמה שכנים ואנשים שמכיר ולקחו אותה במהירות לחפץ חיים. החפץ חיים דיבר עם אותו נשמה של הפולני ושאל אותו מי אתה? ולמה נכנסת דווקא באותה אישה? אמר לחפץ חיים, אני הייתי חי לפני כחמישים שנה, הייתי פריץ גדול מאוד, עשיר גדול, היו לי שדות, תחנות קמח, בתי מרוח, מלא כסף, פועלים, עובדים ומקבוצת העובדים היו אצלי הרבה יהודים פועלים. הייתי אדם מאמין גדול, קיימתי שבע מצוות בני נח, יותר מזה לא הפרעתי ליהודים לקיים את המצוות ואפילו בזמן עבודה נתתי להם להתפלל. כל ההגעה שלי לכך, בגלל שהייתי מדבר הרבה עם היהודים על תכלית החיים ועל האמונה. כך נכנסה בי האמונה והקרבה לבורא עולם. שאלתי אותם, האם אני יכול לקבל עולם הבא, הסבירו לי שיש שבע מצוות בני נח לגויים שצריכים לקיים, באמת קיבלתי על עצמי התפללתי והקפדתי על המצוות. היה לי יהודי שקראו לו אייזיק, הוא היה המנהל שלי על כל האחוזה, הוא היה ירא שמים מדקדק במצוות קלה כבחמורה. יום אחד נפגשתי עם אייזיק ושאלתי אותו מה יהיה לי בעולם הבא גהנום או גן עדן? והסביר לי, ידוע שגוי זה נפש בהמית אבל אם הוא מקיים שבע מצוות בני נח זה נשמה גבוה והואיל ואתה מקיימם ולא רק זה אלא אתה גם לא מונע מהיהודים את התורה והמצוות, יש לך עולם הבא – גן עדן. לא התביישתי ושאלתי אותו "אייזיק ולך מה יש גן עדן או גהנום" והוא אמר, "לי גהנום". נבהלתי אני גוי ויש לי גן עדן אתה יהודי ויש לך גהנום, שאתה שומר שבת ומצוות ישר ונאמן. אמר לי, אין צדיק אשר יעשה טוב ולא יחטא, גהנום זה המקלחת שלנו לגן עדן. אבל עדיין לא הבנתי אותו. עברו ימים ושוב נפגשו ושאלתי אותו, אייזיק מה איתי. ענה לי שוב, גן עדן. ומה איתך? גם ענה לי שוב, גהנום. שמעתי זאת והמשכתי לדרכו בלא הבנה. עברו מספר שנים וסולקתי מהעולם, עשו לו הלוויה בלי שום סימנים של נוצרים הייתי גוי מאמין. קברו אותי והגעתי לבית דין של מעלה, רואים את כל מעשי, באמת בין אדם לחברו הייתי נזהר, גם במצוות יותר מזה לא הפרעתי ליהודים בעבודת ה'. ושאלו מה יהיה גורלי? ישר התפרצתי, לי יש גן עדן ככה אייזיק אמר לי. נכון יש לך גן עדן אבל לא גן עדן של יהודים, ליהודים יש גן עדן עליון בצורה של עין לא ראתה. שאלתי לאן אני הולך? אתה הולך לעולם הדמיון, זה עולם שאתה חוזר כמו שהיית צעיר ואתה מצליח בעסקים ומנהל את חייך ומרוב שזה דימיון חזק אתה מרגיש במציאות. אבל לגן עדן של יהודים אתה לא מגיע. הסכמתי, אבל בקשה אחת היית לי. אותו יהודי אייזיק הוא אמר שיש לו גהנום לכן אני רוצה מתי שיגיע זמנו להפטר מן העולם תקראו לי לראות את פסק דינו... נהנתי בעולם הדמיון עסקים שמחה. עברו שלש שנים

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

וקוראים לי לראות איך דנים את אייזיק. עמדתי מהצד ובתחילו לשאול אותו שאלות שלא הבנתי אותם, נשאת ונתת באמונה, קבעת עיתים לתורה. אחרי כל השאלות החולט גורלו גהנום למשך שנים עשרה חודש. לא הבנתי מזה הוא יהודי, גהנום. אמרו לי בשמים זה עולם האמת אין כאן שום שקרים. לא ויתרתי ובקשתי עוד בקשה אחת מתי שאותו יהודי אייזיק יוצא משתיים עשרה חודש בגהנום אני רוצה לראות לרגע אחת את העולם הבא שהוא הולך אליו ולאחר מכן אני חוזר למקומי ובאמת הסכימו. חזרתי לעולם הדמיון ושוב שקעתי בהנאות, יום אחד עשו לי מסיבה כולם שאני פריץ שמחה גדולה ומרובה ובאמצע קוראו לי, אייזיק יוצא לגן עדן. לקחו אותי למעלה נכנסתי רק לכניסה של גן עדן, האור היה שם במצב שאי אפשר לתאר, ראיתי את אייזיק איך הוא נהנה ומרוב שהוא נהנה אני כבר נהנתי בצורה כל כך גבוהה. לאחר מכן לקחו אותי משם והתחלתי לצעוק, אני רוצה להשאיר כאן. אמרו לו אי אפשר זה העולם הבא של היהודים. צעקתי וצעקתי וכעבור כמה רגעים אמרו לי, הקב"ה נתן לך עוד רגע לראות אבל בתנאי שתירד למטה ותספר את העוצמה של העולם הבא. ירדתי בראדין וראיתי בית עם אור גדול הבנתי שגר שם צדיק גדול (ביתו של החפץ חיים) באתי לעיירה הסמוכה לאותו אישה צדקת, שכך ילכו אל אותו צדיק ואני יוכל לספר לכם את כל הסיפור של העולם הבא. עכשיו תשחררו אותי כי אני רוצה לחזור למעלה לקבל את הרגע הנוסף לראות את העולם הבא של אייזיק ולהרגיש את ההנאה שלו בעולם העליון.

חיזוק באמונה! כשהתלוננו אנשים בפני ה"חזון איש" שרודפים ומבזים אותם, נוהג היה לספר להם את המשל הבא: אדם רודף אחרי עם מקל בידו, משיג אותי ונותן לי מכה במקל שבידו. האם אכעס על המקל? האם אבוא בטענות אל המקל? כל בר דעת מבין שהמקל הוא שליח, ואין לו אחריות למעשה. כך צריך המאמין לדעת שהבריות כולם, הינן כמקלות ביד הקב"ה. אם אדם הצליח לבזות אותי, להזיק לי, או גרם לי צער בכל צורה שהיא – הרי הוא רק שליח לבצע את הנגזר עלי ב"ד של מעלה. גזרה זו נגזרה אך ורק בגלל המעשים שלי. ואם הוא לא היה המקל, אז היו שולחים שליח אחר. לכן אם לכעוס, זה רק על עצמי. המרגיל עצמו למחשבה זו אינו מתאכזב מאנשים, אפילו מכפויי הטובה הגדולים ביותר. וודאי שלא יגיע לידי כעס כלל וכלל, שהרי אין ביכולתם לעשות לו מאומה. **כך נוכל גם להבין את התנהגותו הנפלאה של נעים זמירות ישראל – דוד המלך** כאשר נרדף על ידי בנו אבשלום ונמצא בסכנת חיים. הוא "עלה ובוכה, וראש לו חפוי, והוא הלך יחף. וכל העם אשר אתו חפו איש ראשו, ועלו עלה ובכה" (שמואל ב ט"ו ל'). כך מגיעים הם לבחורים, ושם יוצא שמעי בן גרא ומקלל: "ויסקל באבנים את דוד, ואת כל עבדי המלך דוד... וכה אמר שמעי בקללו: צא צא איש הדמים ואיש הבליעל. השיב עליך ה' כל דמי בית שאול אשר מלכת תחתו, ויתן ה' את המלוכה ביד אבשלום בנך, והנך ברעתך כי איש דמים אתה" (שם ט"ז ו'). אדם שנמצא בסכנה ובמצב נפשי קשה, כל דבר קטן מרגיז אותו. דוד נמצא כעת בשעתו הקשה ביותר, גם בסכנת חיים וגם בנו מורד בו. דוקא בשעה זו מוצא לו שמעי זמן לקללו, ועוד להזכיר לו את דמי בית שאול. כל אדם במצב כזה, חמתו היתה בוערת בו. ודאי היה מנסה להשיב למחרת בגמולו. אבישי מוכן לגמול לשמע, ואומר לדוד: "למה יקלל הכלב המת הזה את אדני המלך? אעברה נא ואסירה את ראשו". לכאורה צריך היה דוד לעודדו במעשה. אבל מה היתה תגובתו של דוד? "כי ה' אמר לו קלל את דוד, ומי יאמר מדוע עשית כן... הניחו לו ויקלל, כי אמר לו ה'" (שם). דוד אינו מוכן להנקם בשמע, הוא אפילו אינו כועס. לדוד ברור שאם מישוהו מקלל אותו, הרי זה בשליחות ה', ולפי מעשיו. אם כך, אין מקום לכעס, כיוון שהדבר נגזר בשמים על פי מעשיו, אז על מי יכעס? דוד גם אינו מוכן לנסות ולהנקם בשמע, שהרי לא ירויח מכך מאומה. את המגיע לשמע ה' יפרע בדקדוק, שהרי הרבה שלוחים לו למקום. ולהוסיף על ענשו של שמעי, הרי במילא לא יצליח. וחז"ל למדונו שבזכות מעשה זה זכה דוד להיות רגל רביעית למרכבה. (עי' בשמירת הלשון שער התבונה ו') **כך צריך המאמין לזכור שכל הבריות הן בעצם שליחיו של הקב"ה, לבצע את אשר הוקצב לו בשמים – איש כפי מעלליו. אין מקום לאכזבות, ואף לא לכעוס על השליח, מכיוון שהביזוי והנזק שגרם, במילא היה קורה. אם לא ב"עזרתו", אז על ידי שליח אחר. אמנם "מגלגלים חובה על ידי חייב", והשליח ישלם את המחיר. לכן לשליח זה לא כדאי, אבל לי זה לא יעזור. בכל מקרה, הרודף אחר הנאותיו, או אחר כבודו האבוד, במאבק עם מבזיו ומזיקיו – נקמותו ודאי שלא יוכלו לבטל את הנגזר עליו בשמים. הן יכולות להוסיף לו עבירות נוספות, אשר ב"שכרן" ההנאות למיניהם יתרחקו ממנו עוד יותר.**

בע"ה זיווג הגון, בריאות פרנסה והצלחה: לשגיא בן מרים, עוז בן מרים, לירון, אמיר וענבל בני פנינה, הדר בת נילי, הילה בת אסתר, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה. לרפואה שלמה: לציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, שרה בת תמרה, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה. לעילוי נשמת: בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל, בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל, מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור ז"ל יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים ז"ל. ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל.